

[Knud Østergaard.]

pågældende land. Jeg erindrer i hvert fald en gang, hvor vi bevilgede, jeg tror, det var 20 mill. kr., til Ægypten, på et tidspunkt, hvor Ægypten hold krigstruslen frem foran Israel. Jeg erindrer noget tilsvarende med hensyn til Cuba.

Når det drejer sig om Vietnam, er spørgsmålet altså: hvor er der mest hjælp behov? Og dér er det min opfattelse, og den opfattelse har udenrigsministeren ikke rokket ved i sit indlæg, at det ikke er bevist, at der — ej heller i den nuværende situation — er mest behov for hjælp til Nordvietnam. Derfor synes jeg altså, man forlader en linje. Jeg fulgte udsendelsen i tv, da udenrigsministeren blev interviewet; udenrigsministeren angav som sit bedømmelsesgrundlag, at det var en henstilling fra organisationen Vietnam 69, og det var de billeder, som udenrigsministeren havde set på skærmen i tv-avisen, der dannede baggrund for regeringens beslutning.

Det, jeg gerne vil vide, og som er afgørende for mig i den forbindelse, er, om det er et krav fra internationale organisationer, fra Dansk Røde Kors, fra danske ambassader, som danner baggrunden for regeringens beslutning, og ikke de kilder, som jeg anførte før.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen): Jeg forstår overhovedet ikke hr. Knud Østergaard, når han siger, at det ikke her skulle dreje sig om befolkninger, men om styrer. Nu skal jeg jo udtrykke mig med en vis forsigtighed i dette høje embede, men at det skulle være styret i Sydvietnam, der gjorde det mere indbydende at fordele, hvis det var det, det drejede sig om, tror jeg ikke mange i denne sal ville være enig med hr. Knud Østergaard i. Men det er jo ikke det, det drejer sig om, det drejer sig om hjælp til befolkningerne. Og jeg synes nok, man skal være — nu skal jeg beherske mig, så skal vi nøjes med at sige meget hårdhudet for i det, vi har fået beretning om i den sidste tid, ikke at kunne se et behov for en ekstraordinær humanitær hjælpeindsats. Og hvis man ikke kan se det på den baggrund, tror jeg ikke, det nytter at forsøge at forklare det i de få minutter, jeg har til rådighed her.

Den aften, jeg var i tv, den 3. januar, nøjedes jeg ikke med at henvise til de ting, hr. Knud Østergaard talte om her. Det fremgår også af afskriften af båndet, som jeg har været så forsigtig at medbringe ved denne lejlighed.

Når hr. Knud Østergaard spørger, om det er efter krav fra internationale organisationer, kan jeg svare nej. Regeringen har fået adskillige henvendelser, herunder den nævnte fra Vietnam 69. Regeringen har drøftet sagen i et ekstraordinært ministermøde, og regeringen har nævnt sagen i det udenrigspolitiske nævn i forbindelse med Vietnamredegørelsen, og så er den på helt normal måde sendt til behandling i finansudvalget, hvor jeg håber den snart finder sin løsning.

Knud Østergaard: Dette er ikke et spørgsmål om at beherske sig eller bruge udtryk af den ene eller den anden karakter. Det er heller ikke et spørgsmål om styret i de pågældende lande — det tror jeg jeg gjorde klart for udenrigsministeren, og derfor nævnte jeg netop lande som Ægypten og Cuba i anden forbindelse. Det, det drejer sig om, er et princip for humanitær hjælp, hvor vi har den opfattelse, at humanitær hjælp ikke skal bruges som et politisk middel, men alene som en humanitær bistand, og udenrigsministeren har i sit svar ikke givet udtryk for, at der ikke var en større nød i Sydvietnam end i Nordvietnam. Der foreligger ikke nogen indberetninger, som siger anderledes om disse ting, og udenrigsministerens svar er derfor for mig ikke fyldestgørende, men udenrigsministeren ville, mener jeg, være mere ærlig, hvis han sagde, at dette er en politisk foranstaltning og ikke en humanitær foranstaltning.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen): Jeg forstår godt, at hr. Knud Østergaard gerne ville have mig til at sige, at dette var en politisk foranstaltning, for at bringe hans parti ud af den håbløse situation, det har anbragt sig i i denne sag.

Hr. Knud Østergaard siger, at der ikke er tale om at beherske sig, det kommer an på, hvor oprørt man er over det, der er sket i den sidste tid. Hvis man er engageret i det, som jeg ikke synes noget normalt menneske